

Het Beiroet Protocol

Alle boeken van Joel C. Rosenberg

De serie rond veiligheidsagent Jon Bennett

De laatste Jihad
De laatste dagen
Het Ezechiëlscenario
De Tempelcodex
De eindstrijd

De serie rond CIA-agent David Shirazi

De Twaalfde Imam
Operatie Teheran
Uur der Waarheid

De serie rond New York Times-buitenlandcorrespondent J.B. Collins

Het derde doelwit
De eerste gijzelaar
Laatste waarschuwing

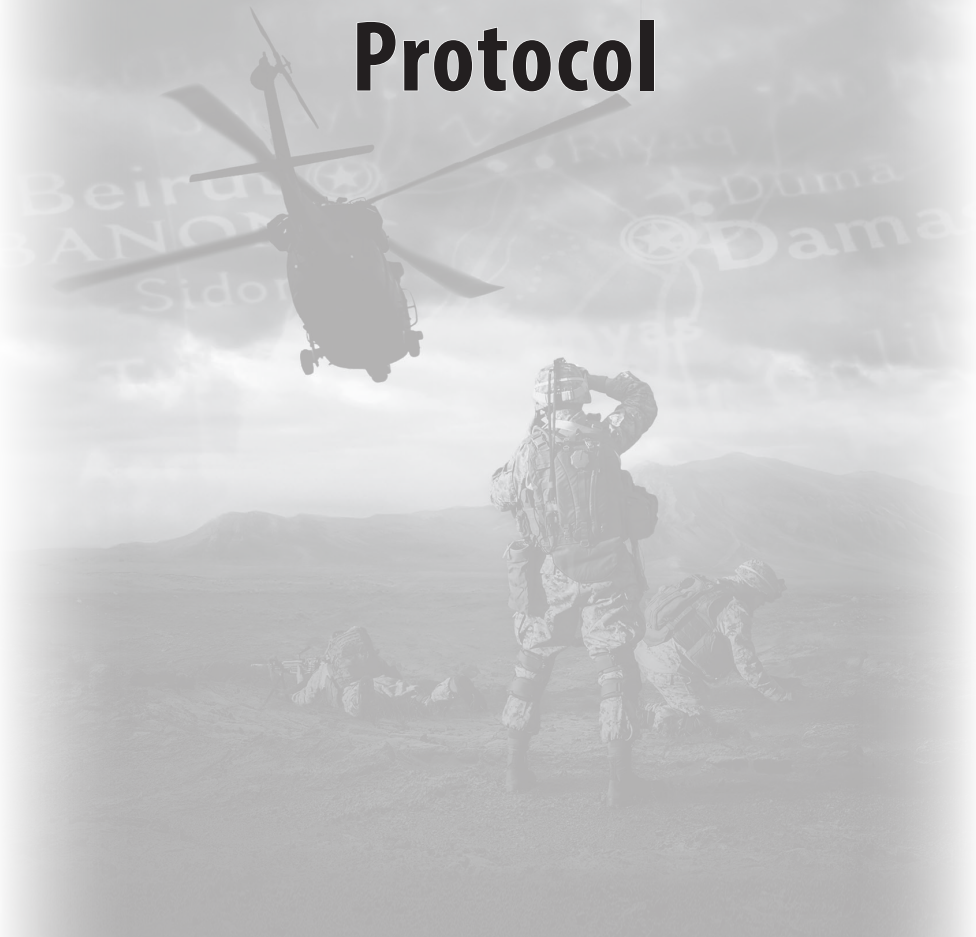
De serie rond CIA-agent Marcus Ryker

Het Kremlin Complot
Russische Roulette
Machtsstrijd in Jeruzalem

De ontsnapping

Joel C. Rosenberg

Het Beiroet Protocol

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Het *Beiroet Protocol* is fictie. Als er bestaande mensen, gebeurtenissen, organisaties en plekken in voorkomen, zijn die op een fictieve manier gebruikt. Alle andere elementen in dit boek zijn door de schrijver zelf bedacht.

Vertaling: Daniëlle Langerak

Vormgeving omslag: Wil Immink Design

Lay-out binnenwerk: Gerard de Groot / dtp binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 297 3162 1

ISBN 978 90 297 3163 8 (e-book)

NUR 332

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers Inc., Carol Stream, Illinois, USA, onder de titel *The Beirut Protocol*.

Engelstalige uitgave © 2021 Joel C. Rosenberg

Nederlandse uitgave © 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

www.kokboekencentrum.nl

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn geweldige, geliefde Libanese zwager, Dan, die is geboren in Beiroet en opgegroeid te midden van de wreedheden van de burgeroorlog – ik hoop met heel mijn hart dat het volk van Libanon, jouw volk, heel snel ware vrede en ware vrijheid mag ervaren.

Personages

Amerikanen

Marcus Ryker – speciaal agent van de CIA
Kailea Curtis – agent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Geoff Stone – hoofdagent van de diplomatieke veiligheidsdienst
Peter Hwang – speciaal agent van de CIA
Jennifer Morris – agent CIA
Noah Daniels – agent CIA
Donny Callaghan – voormalig leider van SEAL-Team Zes
Andrew Clarke – president van de Verenigde Staten
Carlos Hernandez – vicepresident van de Verenigde Staten
James Meyers – voorzitter van de Verzamelde Stafchefs
Richard Stephens – directeur van de CIA
Martha Dell – onderdirecteur van de nationale inlichtingendienst (DDI), CIA
William McDermott – nationale veiligheidsadviseur
Margaret ‘Meg’ Whitney – minister van Buitenlandse Zaken
Robert Dayton – Amerikaanse senator (Iowa, democratisch)
Annie Stewart – hoofdadviser van senator Robert Dayton op het gebied van buitenlands beleid
Marjorie Ryker – moeder van Marcus

Iraniërs

Grootayatollah Hossein Ansari – Hoogste Leider van Iran
Yadollah Afshar – president van de Islamitische Republiek Iran
Mahmoud Entezam – commandant van de Iraanse Revolutionaire Garde
Dr. Haydar Abbasi – Iraanse kernwetenschapper en leider van het Iraanse raketprogramma

Israëli's

Reuven Eitan – minister-president van Israël

Shimon Levy – minister van Defensie

Asher Gilad – directeur van de Mossad

Tomer Ben Ami – onderdirecteur van de Shin Bet

Yonathan 'Yoni' Golan – stafchef (*Ramatkal*) van het Israëliësche
Defensieleger (IDF)

Yossi Kidron – hoofd van het noordelijke commando van de IDF

Yigal Mizrachi – medewerker van de inlichtingendienst van de IDF

Saoedi's

Faisal Mohammed – monarch van het Koninkrijk Saoedi-Arabië

Abdulaziz bin Faisal – troonopvolger en minister van Defensie

Abdullah bin Rashid – directeur van het Algemene Inlichtingen-
directoraat

Turken

Ahmet Mustafa – president van de republiek Turkije

Hamdi Yaşar – producer van het Al-Sawt-satelliettelevisienetwerk

Anderen

Abu Nakba – leider van terreurorganisatie Kairos

Sjeik Ja'far ibn al-Hussaini – geestelijk leider van de Hezbollah

Amin al-Masri – ondercommandant van de Radwan-eenheid
(speciale troepen) van de Hezbollah

Tanzeel al-Masri – lid van de Radwan-eenheid van de Hezbollah

Zayan ibn Habib – lid van de Radwan-eenheid van de Hezbollah

Abdel Rahman – lid van de Radwan-eenheid van de Hezbollah

Kareem bin Mubarak – hoofd van de contraspionagedienst van de
Hezbollah

Er zijn dingen die een mens niet eens aan zichzelf durft te vertellen,
en elk beschaafd mens heeft een aantal van dit soort zaken in zijn
hoofd weggeborgen.

Fjodor Dostojevski

Deel 1

1

De grens tussen Israël en Libanon – 2 mei

Marcus Ryker hoorde wel het suizen van de naderende raket, maar zag hem niet aankomen.

Hij zag wel de voorste Humvee in een enorme vuurbal ontploffen. Een fractie van een seconde later werd de koele ochtend verstoord door het geluid van automatische geweren.

‘Terug! Terug!’ riep hij terwijl de brandende brokstukken op hem neer regenden.

Zijn chauffeur probeerde het voertuig in zijn achteruit te zetten. Maar het was te laat. De auto achter hen stond al in brand door een antitankraket en Marcus wist dat die van hem de volgende zou zijn.

‘Eruit!’ beval hij zijn team. ‘Iedereen naar buiten. Nu!’

Marcus pakte zijn wapen en rugzak en trapte het voorste portier open, waarna hij uit de Humvee sprong. Hij tuurde naar de horizon en zag het flitsen van een wapen tussen een groepje olijfbomen in het noordoosten. Hij hief zijn M4 karabijn, positioneerde zich achter het motorblok en begon terug te schieten om zijn collega’s dekking te geven.

Kailea Curtis was de eerste die van de achterbank dook. Ze greep hun jonge Israëlische collega bij zijn jas, sleurde hem de Humvee uit en smet zijn Tavor aanvalsgeweer naar hem toe. ‘Zoek dekking en vraag via de radio om assistentie,’ beval ze.

Marcus’ blik viel op twee gemaskerde mannen die door een gat in het hek kropen. Ze waren dertig meter bij hem vandaan, rechts van hem. Hij draaide zich om, richtte en schoot twee salvo’s af. Beide mannen vielen op de grond. Toen schreeuwde hij naar Kailea dat ze naar de achterkant van de Humvee moest gaan om hem rugdekking te geven.

‘Doe ik,’ riep ze terug terwijl ze naar achteren liep en met haar eigen M4 begon te schieten.

Marcus beval de jonge chauffeur – hij was nog geen twintig – zijn hoofd omlaag te houden en via de passagierskant het voertuig uit te

komen. Nu de voertuigen met kogels bestookt werden, was het veel te riskant om aan de chauffeurskant uit te stappen. Er kwam echter geen antwoord.

Marcus laadde de M203 granaatwerper onder de loop van zijn wapen. Toen hij meer mondingsvlammen zag – deze kwamen van een leegstaand stenen huis boven op de heuvels vlak bij hem – haalde hij even heel diep adem, richtte en haalde de trekker over. De 40mm granaat schoot uit de loop, suisde door het ravijn en raakte zijn doel precies. De vlammen sloegen uit de ramen van het huis, gevolgd door dikke zwarte rook. Het flitsen van de loop stopte.

Marcus herhaalde zijn bevel aan de chauffeur. Het konvooi was al door twee antitankraketten geraakt. De derde kon elk moment komen.

Ook deze keer kwam er geen antwoord.

Nu draaide Marcus zich om en zag waarom. De jongeman lag slap over het stuur. Het raam naast hem was versplinterd. Overal in de wagen zaten bloedspetters en stukjes hersenen. Omdat hij was getraind om op zeker te spelen, leunde Marcus naar binnen en voelde aan de pols van de jongeman. Niets. Maar er was geen tijd voor rouw.

‘Marcus!’ riep Kailea. ‘Nog meer vijanden – acht uur!’

Marcus keek over zijn linkerschouder en telde niet minder dan twaalf gemaskerde strijders die door het ravijn op hen af kwamen rennen. Er was geen twijfel over mogelijk dat het leden van de Hezbollah waren. De door Iran gesteunde terreurorganisatie had het hele zuiden van Libanon in haar greep, en het Libanese leger had zich sindsdien teruggetrokken van de grens met Israël. Toen de strijders het hek bereikten, openden de meeste van hen het vuur met hun AK-47, terwijl de laatste twee met kniptangen een tweede gat in het hek begonnen te maken.

Marcus en Kailea beantwoordden het vuur, beginnend met een regen van 40mm granaten. Die velden twee mannen. De meeste andere zochten dekking, maar een van hen maakte zich klaar om een RPG af te schieten.

Marcus beval de anderen zich terug te trekken. Beide agenten graaiden hun rugzak van de grond en sprintten naar de dichte struiken achter hen. De granaat miste zijn doel, suisde vlak over hun hoofd en ontplofte tussen de bomen een stuk verderop. Vijf seconden later vond de derde antitankkraket echter wel zijn doel. De explosie was oorverdo-

vend. De Humvee waarin ze al de hele ochtend hadden gezeten, was verdwenen.

Ze zochten de jonge Israëlische inlichtingenagent op en verstopten zich onder de weelderige planten, zonder op de brullende branden en zwarte rookwolken te letten. Marcus gebaarde Kailea zich op het noordoosten te richten. De Israëlische agent liet hij het noordwesten in de gaten houden. Zelf richtte Marcus zijn M4 door de doornstruiken direct naar het noorden.

‘Heb je jouw mensen kunnen bereiken?’ vroeg Marcus zacht.

‘De radio doet het niet,’ antwoordde de Israëli.

‘Is hij kapot?’

‘Nee, meneer, maar ik kom er niet doorheen.’

‘Waarom niet?’

‘Geen idee, meneer.’

‘Gebruik die van mij maar,’ bood Marcus aan terwijl hij zijn radio uit zijn rugzak haalde en naar de man gooide.

Maar ook die werkte niet. En die van Kailea ook niet. Het lag niet aan de apparatuur. Daar was niets mee aan de hand. Dat betekende dat de Hezbollah de signalen blokkeerde, het kon niets anders zijn.

Marcus keek op zijn horloge. Het was nog maar kwart over negen. Toch was het al boven de dertig graden. Het was van het grootste belang dat ze contact maakten met het noordelijke commando van de IDF. Zonder hulp zouden ze het nog geen halfuur overleven.

‘Schiet wat rode sterren af,’ beval Marcus Kailea terwijl hij over de loop van zijn M4 de omgeving afzocht op beweging. ‘Ik dek je.’

Tijdens de oorlog in Vietnam hadden Amerikaanse soldaten letterlijk rode sterren de lucht in geschoten om hun leiders te laten weten dat ze beschoten werden en met spoed hulp nodig hadden. Die sterren hadden ook collega’s laten weten waar ze waren. In deze moderne tijd was ‘rode sterren afschieten’ een code geworden die simpelweg ‘hulp vragen’ betekende.

Kailea legde haar wapen neer, haalde een apparaatje dat wel iets weghad van een wekkerradio uit haar tas en zette dat aan. Deze exclusief voor het Amerikaanse leger ontwikkelde zogenaamde *Blue Force Tracker* maakte het mogelijk om in een fractie van een seconde via een beveiligde militaire satellietverbinding hun exacte GPS-coördinaten naar zowel de Amerikaanse als de Israëlische leiders te sturen, met daarbij een kort bericht.